

Orfeus ja Eurydike

Apollon oli jumalista suurin soittoniekka, kun taas kuolevaisten keskuudessa Orfeus oli soittajana ylivoimainen. Orfeuksen lyyransoitto oli vaivuttanut uneen kultaista taljaa vartioineen lohikäärmeen ja pelastanut argonautit yhtä lukuunottamatta seireenien houkutuksilta. Tästä johtuen hänen maineensa kiiri laajalle kautta Traakian, missä hänen isänsä oli kuninkaana.

Orfeus oli laulaja ja runoilija, joka sai innoituksensa yhdeksältä runottarelta. Hovissa ihmiset kuuntelivat lumoutuneina, kun hän lauloi maansa suuria sankaritaruja näppäillen hiljaa soitintaansa säestykseksi. Toisinaan hän vaelsi maaseudulle soittaen kulkiessaan. Linnut ja villipedot tulivat lähemmäksi kuuntelemaan ja seurasivat häntä. Jopa puutkin huojuivat hänen soittamiensa sävelten tahtiin.

Yksin metsien halki taivaltaessaan hän kohtasi kauniin dryadi Eurydiken ja toi tämän mukanaan palatsiin vaimokseen.

Dryadit olivat puiden ja metsien nymfejä. Hovin vilkkaaseen elämään kyllästyttyään Eurydike kävi toisinaan tapaa-massa entisiä tovereitaan ja kertoi uudesta oudosta elämästään kaupungissa, missä metsän pehmeän nurmikun sijasta oli kovia kivettyjä katuja ja lehtojen asemesta kivisiä taloja ja temppeleitä. Jos Orfeus oli Eurydiken mukana, niin nymfit tanssivat ja lauloivat hänen soittaessaan heille.

Toisinaan Eurydikella oli tapana kulkea itsekseen metsissä lehvistön suodattamasta valosta nauttien ja lintujen laulua kuunnellen. Joskus hän kumartui poimimaan puiden alta punaisia alppiorvokkeja ja suolaheiniä ja teki niistä sepeleen hiuksilleen. Toisinaan hän levähti joen rannalla ja katseli veden yllä tanssivia perhosia. Talvikuukausina hän rakasti lakastuneiden lehtien kahinaa jalkojensa alla ja saattoi pysähtyä sivelemään puiden rosoista kuorta.

Joskus siinä osassa Kreikkaa satoi lunta. Silloin Eurydike näki selvästi kaniinien, jänisten, kauriiden ja niitä saalistavien isompien eläinten jäljet. Kaikki hänen ympärillään oli valkoista. Kaikkialla oli hiljaista, jopa linnutkin lakkasivat laulamasta. Tutut metsät näyttivät vierailta, mutta tavallaan sitäkin kauniimmilta.

Eräänä kirkkaana kesäpäivänä Eurydike katseli ruoholla ruokailevaa kaurista, kun eläimen korvat äkkiä kohosivat pystyyn ja se nosti päätään. Se seiso hetkisen paikoillaan ja livahti sitten tiehensä. Puiden lomasta asteli aukiolle kookas mies, jota Eurydike ei ollut koskaan nähnyt. Mies oli